

Měření spektra gama záření scintilačním počítačem

Abstrakt

Gama spektroskopie je disciplína, která měří a vyhodnocuje spektra gama zářičů. Je široce využívána v dozimetrii a jaderné fyzice. Dovoluje nám určit mnoho vlastností zdrojů gama záření, zejména strukturu energetických hladin jader.

Pomůcky

Scintilační detektor, zdroj vysokého napětí NL2410, jednokanálový analyzátor PHYWE, čítač impulsů NL2301, multikanálový analyzátor PHYWE, osciloskop, osobní počítač, zdroj gama záření, olověné destičky, stopky, program MEASURE.

Pracovní úkoly

1. Osciloskopem pozorujte spektrum ^{137}Cs na výstupu z jednokanálového analyzátoru. Načrtněte tvar spektra (závislost intenzity na energii záření) a přiložte k protokolu. (Osciloskop ukazuje tvary a amplitudy jednotlivých pulzů. Počet pulzů je dán intenzitou čáry a energie výškou impulzu.)
2. Naměřte spektrum impulzů ^{137}Cs jednokanálovým analyzátozem pomocí manuálního měření. Okno volte o šířce 100 mV. Spektrum graficky zpracujte.
3. Mnohokanálovým analyzátozem naměřte jednotlivá spektra přiložených zářičů (^{137}Cs , ^{60}Co , ^{241}Am a ^{133}Ba). Určete výrazné píky a porovnejte je s tabulkovými hodnotami. (Každé spektrum nabírejte 10 minut.)
4. Pomocí zářičů ^{137}Cs a ^{60}Co určete kalibrační křivku spektrometru a použijte ji při zpracování všech spekter naměřených mnohokanálovým analyzátozem. (Spektrum nabírejte 10 minut, použijte oba zářiče současně.)
5. S využitím všech naměřených spekter určete závislost rozlišení spektrometru na energii gama záření.
6. Z naměřeného spektra ^{137}Cs určete hodnotu píku zpětného rozptylu, Comptonovy hrany, energii rentgenového píku a energii součtového píku.

7. Mnohokanálovým analyzátozem naměřte spektrum neznámého zářiče. Určete tento zářič, pozorujte a zaznamenejte další jevy v jeho spektru. (Spektrum nabírejte 10 minut.)
8. Mnohokanálovým analyzátozem naměřte spektrum pozadí v místnosti (zářiče uschovejte do trezoru). Najděte v pozadí přirozené zářiče a toto pozadí odečtete od všech zaznamenaných spekter ještě před jejich vyhodnocením. (Pozadí nabírejte 10 minut.)
9. Graficky určete závislost koeficientu útlumu olova na energii gama záření. (Použijte zářiče ^{137}Cs , ^{60}Co a ^{133}Ba současně, jednotlivá spektra nabírejte 10 minut.)

1 Základní pojmy a vztahy

Gama zářením rozumíme elektromagnetické záření vysílané z atomového jádra, na rozdíl od rentgenového záření, které vychází z vnitřních slupek atomového obalu. V širším slova smyslu je to záření s energií vyšší než 100 keV. Každý zdroj gama záření můžeme charakterizovat spektrem, tj. závislostí intenzity (čili počtem fotonů) na energii (vlnové délce, frekvenci) záření. Studium spekter gama zdrojů se zabývá spektrometrie záření gama.

Radioaktivita je jev, při kterém se jádra atomů určitého prvku samovolně přeměňují na jádra jiného prvku, přičemž je emitováno vysokoenergetické záření. V případě α záření je to jádro helia a u β záření jsou to elektrony nebo pozitrony. Gama záření (foton) vzniká jako doprovodný jev při α či β radioaktivní přeměně atomových jader, avšak v přírodě neexistuje žádný čistý gama zářič.

Veličina charakterizující rychlost přeměny jader se nazývá aktivita A . Aktivita udává počet jader, který se přemění za jednotku času, tj. $A = -\frac{dN(t)}{dt}$, jednotkou aktivity je Becquerel (jeden rozpad za vteřinu). Rozpad jádra je pravděpodobnostní jev, takže nelze předpovědět čas, kdy se dané jádro přemění. Počet jader, který je v daný časový okamžik ve vzorku, se řídí exponenciálním zákonem radioaktivního rozpadu

$$N(t) = N_0 e^{-\lambda t}, \quad (1)$$

kde N_0 je počáteční počet jader, λ je tzv. rozpadová konstanta, která udává střední pravděpodobnost rozpadu. Důležitou veličinou je jednotka času, za který se rozpadne právě polovina původního množství jader, nazýváme ji poločas rozpadu $T_{1/2}$. Mezi rozpadovou konstantou a poločasem rozpadu platí vztah

$$\lambda = \frac{\ln 2}{T_{1/2}}. \quad (2)$$

Po uplynutí doby rovné desetinásobku poločasu rozpadu můžeme vzorek považovat za neaktivní.

Pokud při α či β přeměně se dceřiné jádro nenachází v základním stavu, dochází při přechodu do tohoto stavu k vyzáření jednoho či několika gama fotonů, kde energie fotonů je dána rozdílem energií jednotlivých hladin.

1.1 Detekce gama záření

Protože fotony nenesou elektrický náboj, nemůžeme je detekovat přímo. (Přímými metodami můžeme detekovat pouze částice mající elektrický náboj či magnetický moment.) K detekci fotonů využíváme tři hlavní procesy:

- **vnitřní fotoelektrický jev (fotoefekt):** foton interaguje s elektronem vázaným v atomovém obalu (přednostně na vnitřních slupkách, zejména na K-slupce) tak, že mu předá veškerou svou energii a tímto se elektron z vazby uvolní. Elektron nese kinetickou energii $T = E_\gamma - E_B$, kde E_B je vazební energie elektronu na dané slupce. Tento elektron již můžeme detekovat standardními detekčními metodami. Po takto uvolnění elektronu je jeho místo zaplněné elektronem z vyšší energetické slupky za vyzáření rentgenového fotonu, a tak dále až do obnovení stabilní konfigurace atomového obalu. Kromě vyzáření rentgenového fotonu, může být energie předána přímo elektronu z vyšší slupky a ten je také uvolněn, tzv. Augerův elektron. Fotoefekt se uplatňuje především u gama záření s nižšími energiemi, nejčastěji nastává na nejvnitřnější slupce - K.
- **Comptonův rozptyl:** pružný rozptyl fotonu na volném nehybném elektronu. Ve skutečnosti však elektron není v klidu a je vázaný v atomu, avšak jeho kinetická energie je vůči energii fotonu zanedbatelná. Comptonův rozptyl nastává zejména na elektronech z vnějších slupek obalu, takže je můžeme považovat za volné a nehybné. Při této srážce foton předá část své energie elektronu a pokračuje jiným směrem s menší energií a elektron je odražen. Kinetická energie odraženého elektronu je $T = E_\gamma - E'_\gamma$, kde E'_γ je energie rozptýleného fotonu daná vztahem:

$$E'_\gamma = \frac{E_\gamma}{1 + \frac{E_\gamma}{mc^2}(1 - \cos\theta)}, \quad (3)$$

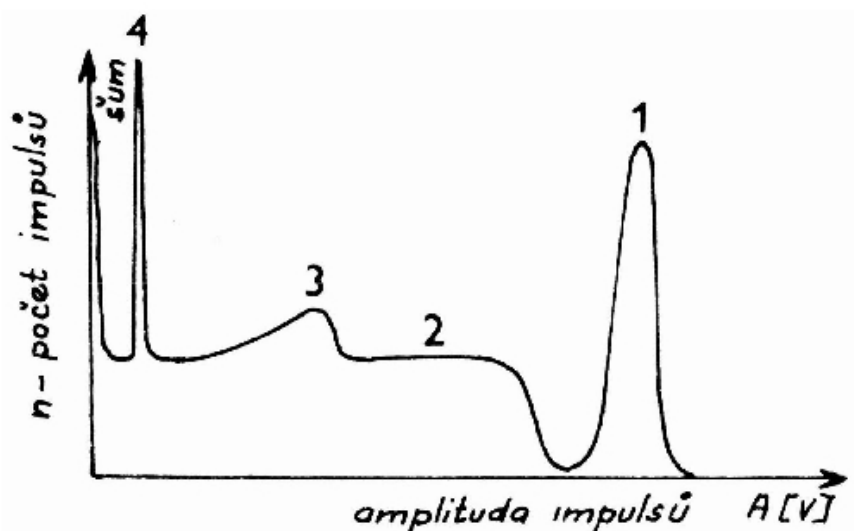
kde θ je úhel rozptylu fotonu. Tento proces se uplatňuje při středních a vyšších energiích fotonu.

- **tvorba elektronových-pozitronových párů:** foton s dostatečně vysokou energií (v poli jádra větší než $2mc^2$, méně pravděpodobněji v poli elektronu $4mc^2$) se může přeměnit na dvojici elektron-pozitron. Pozitron téměř okamžitě v látce anihiluje s některým z jejích elektronů za vzniku dvou fotonů, každý o energii 511 keV.

1.2 Spektrum gama záření

Spektrum je závislost intenzity záření na jeho energii. Typické spektrum je znázorněno na Obr.1.

V oblasti nejnižších energií pozorujeme elektronický a radiační šum okolí. Do oblasti (4) spadají rentgenové fotony charakteristického záření z atomového obalu dceřiných jader. Pík (3) se nazývá pík zpětného rozptylu. Tento pík má původ v Comptonově rozptylu fotonu (do úhlu 180°) v okolí detektoru s následnou detekcí takto rozptýleného fotonu v aktivní

Obr. 1: Ukázka spektra gama záření

oblasti detektoru. Široká oblast (2) se nazývá Comptonovské kontinuum, které je ukončeno Comptonovou hranou. Comptonova hrana vzniká kvůli Comptonovu rozptylu do úhlu 180° uvnitř aktivního objemu detektoru s následným únikem rozptýleného fotonu z této oblasti.

Pro energie gama fotonu menší než 250 keV jsou polohy píku zpětného rozptylu a Comptonovy hrany zaměněny, tj. Comptonova hrana se nachází při nižších energiích než pík zpětného rozptylu. Spojitá oblast mezi Comptonovou hranou a píkem plného pohlcení (1) je v důsledku mnohonásobného Comptonova rozptylu. Energie píku plného pohlcení (1) udává celkovou energii detekovaného fotonu. U β zářičů se může za píkem plného pohlcení objevit široké pozadí způsobené detekcí brzdného záření emitovaného elektronu, který má větší kinetickou energii než doprovodný gama foton. Tato oblast končí při energii rovné kinetické energii elektronu.

Ve spektru můžeme dále pozorovat tzv. součtové píky. Tyto píky vznikají v důsledku současné detekce jinak dvou (i více, avšak méně pravděpodobně) nezávislých procesů. Např. sumace hrany a fotopíku (1), součet rentgenového píku (4) a fotopíku (1), nebo má-li zářič kaskádní přechod s emisí více gama fotonů, mohou se sčítat energie příslušných fotopíků nebo dokonce i energie patřící jinak do jediného píku.

Při detekci gama záření s energií větší než 1022 keV se ve spektru mohou vyskytovat tzv. únikové píky. Takto energetický foton v oblasti detektoru vytváří elektronový-pozitronový pár s téměř okamžitou anihilací pozitronu za vzniku dvou gama fotonů s energií 511 keV. Pokud v detektoru zachytíme oba tyto fotony a elektron z páru, získáme pík plného pohlcení. Jestliže ale zachytíme jen jeden foton (druhý opustí objem detektoru) a elektron z páru, ve spektru pozorujeme tzv. první únikový pík, jehož energie je o 511 keV nižší než energie píku plného pohlcení. Když oba anihilační fotony opustí oblast detektoru a detektor tedy zaregistruje pouze elektron z páru, ve spektru pozorujeme druhý únikový pík, jehož energie je o 1022 keV menší než energie píku plného pohlcení. Aby to vše nebylo jednoduché, tyto

únikové píky se navíc mohou sčítat s dalšími píky.

U β^+ zářičů obvykle pozorujeme pík kolem energie 511 keV, kvůli anihilaci emitovaného pozitronu s elektronem v prostředí mezi zářičem a detektorem. (Méně pravděpodobná je detekce obou anihilačních fotonů a pozorování píku s energií 1022 keV.)

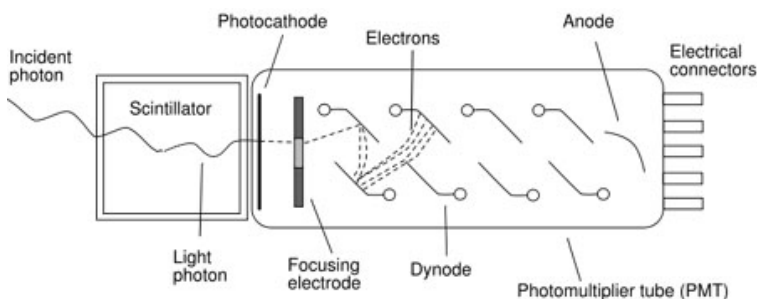
1.3 Scintilační detektor

Nyní se dostaneme k popisu funkce detektoru. Budeme používat scintilační detektor, jehož princip je na Obr.2.

Scintilátor je látka schopná reagovat světelnými záblesky (scintilacemi) na pohlcení kvanta záření. Tyto světelné záblesky jsou pak elektronicky registrovány pomocí fotonásobiče. Pro gama záření použijeme monokrystal NaI(Tl) (někdy se značí NaI:Tl) - jodid sodný aktivovaný thaliem.

Když foton o dostatečné energii vletí do krystalu, excituje elektrony z valenčního pásu do vodivostního. Při deexcitaci elektron vyzáří foton nejčastěji ve viditelné oblasti světla. Tento foton by v nepřítomnosti thaliových atomů mohl být opět pohlcen excitací jiného elektronu z valenčního pásu. Avšak thalium způsobí, že v zakázaném pásu (pás mezi vodivostním a valenčním, kde se nevyskytují žádné elektrony) vzniknou dodatečné energetické hladiny, jedna těsně pod vodivostním a druhá nad valenčním pásem. Elektron při deexcitaci z vodivostního pásu, přejde nejprve nezářivým procesem na horní hladinu thaliové příměsi až potom deexcituje na dolní hladinu thaliové příměsi, za vyzáření viditelného fotonu. Pak přejde nazpět do valenčního pásu opět nezářivým procesem. Takto emitovaný foton již nemůže být pohlcen krystalem (krystal se pro něj stane průhledným) a doputuje až na fotokatodu fotonásobiče.

Fotokatoda je vyrobená z materiálu s nízkou výstupní prací a foton, který na ni dopadne, z ní vyrazí několik elektronů. Tyto elektrony cestují do násobícího systému - na tzv. dynody. Dopadem na dynodu elektron vyrazí opět několik elektronů, tento proces pokračuje až ke sběrné anodě. Mezi dynodami je potenciálový spád, který vyražené elektrony urychlí, aby mohly na další dynodě vyrazit další elektrony. Z anody sebraný signál vedeme do analyzátoru.

Obr. 2: Náčrt scintilačního detektoru

1.4 Stínění gama záření

Při průletu svazku fotonů látkou se nemění jejich energie, ale následkem srážek se postupně zmenšuje proud fotonů. (Ostatní fotony, které při interakci v látce zmenšily svou energii, změnily směr letu a tudíž už dále nepatří do svazku.) Zeslabení monoenergetického svazku fotonů probíhá podle exponenciálního zákona

$$I(d) = I_0 e^{-\mu d}, \quad (4)$$

kde $I(d)$ je intenzita svazku prošlého materiálem o tloušťce d , I_0 je počáteční intenzita a μ se nazývá lineární koeficient útlumu. Tohoto exponenciálního útlumu intenzity se využívá při stínění gama záření. Pro stínění gama záření se nejčastěji využívají materiály s vysokým atomovým číslem, zejména olovo.

1.5 Metody měření spektra

Máme v podstatě tři možnosti, jak zpracovat signál z detektoru.

- **Manuální měření:** Při tomto měření využíváme amplitudového analyzátoru, na kterém nastavíme tzv. dolní a horní diskriminační hladinu, či-li tzv. okno (kanál). Jestliže do analyzátoru přijde signál o vhodné amplitudě, že se vejde do příslušného okna, analyzátor tento signál propustí k dalšímu zpracování. Jestliže je ale amplituda signálu větší či menší než je hodnota okna, analyzátor tento signál zamítne. Při tomto měření tedy můžeme využít analogový čítač. Pro každé okno změříme po určitou pevnou dobu počet impulsů.
- **Multikanálový analyzátor:** Princip spočívá v tom, že měříme po celou dobu všechny kanály najednou. Analyzátor změří amplitudu pulzu a podle její velikosti daný signál zařadí do příslušného kanálu. Tento způsob bývá nejpoužívanější.

2 Postup měření

- **Manuální měření spektra:** Zapojte výstup ze scintilátoru do vstupu jednokanálového analyzátoru (IN). Zapněte zdroj vysokého napětí, jednokanálový analyzátor a čítač impulsů. Přepněte jednokanal do manuálního módu pomocí tlačítka pod led diodou AUTO×MAN. Připojte osciloskop na analogový výstup OUT a čítač na výstup Σ. Nastavte dolní diskriminační hladinu pomocí kolečka BASE a šířku okna pomocí tlačítka WINDOW. Začněte s dolní diskriminační hladinou 0 a pevnou šířkou okna. Zaznamenejte hodnotu z čítače. Ta je dána ve formě počet impulsů za sekundu. Poté posuňte základnu o šířku okna a znovu zaznamenejte hodnotu. Takto pokračujte až do 10V.
- **Měření mnohokanálovým analyzátozem:** Zapojte výstup ze scintilátoru na vstup (INPUT). Zároveň by měl být multikanál zapojen kabelem do USB slotu/sériového

portu na počítači. Otevřete program MEASURE a zmáčkněte v něm na liště tlačítko s červeným kolečkem. Měla by se objevit volba, v které zaškrtněte “měření spektra”. Měření začne automaticky. Pokud ho chcete zastavit “odškrtněte” políčko START/STOP. Po uplynutí doby měření, zmáčkněte ACCEPT DATA a spektrum uložte jako čísla do textového souboru (při zadávání jména musíte dopsat i příponu).

3 Poznámky

- Během práce dodržujte bezpečnostní předpisy a pravidla pro práci se zdroji záření. Po skončení měření je nutné předat pracoviště asistentovi.
- Napětí na zdroji VN volte v rozsahu 750 - 850 V. Doporučená hodnota je 750 V.
- Spektrum, které zde měříte se dříve nazývalo diferenciální spektrum. Integrální spektrum vznikalo tak, že místo dvou diskriminačních hladin existovala pouze jedna a v každém bodě se vynášel počet částic s energií vyšší než daná hladina. Spektrum bylo tedy klesající a potom se numericky diferencovalo. Integrální spektrum bylo používáno proto, že byl problém obsluhovat dvě diskriminační hladiny (z elektronického hlediska). Dnes již tento problém odpadl a integrální spektrum se téměř nepoužívá.
- Tvar spektra je ovlivněn rozlišovací schopností spektrometru. Pro danou energii E se rozlišovací schopnost udává pomocí šířky ΔE píku úplného pohlcení v polovině jeho výšky (FWHM). Procentuálně ji vyjadřuje veličina

$$S = \frac{\Delta E}{E} 100\%. \quad (5)$$

- Před zapnutím počítače musí být zapnuty všechny přístroje používané při měření, jinak je počítač nerozezná.
- Kalibrační křivka detektoru vyjadřuje závislost energie na čísle kanálu. Nejčastěji to bývá lineární závislost.
- Při měření koeficientu útlumu měřte plochy jednotlivých píků ve spektru, počáteční intenzitu určete bez vložených olověných destiček.
- Každé měření/výsledek musí mít chybu! Polohu píku určíte nejlépe fitem vybrané oblasti, např. funkcí “Gauss+konst.” v programu Gnuplot.